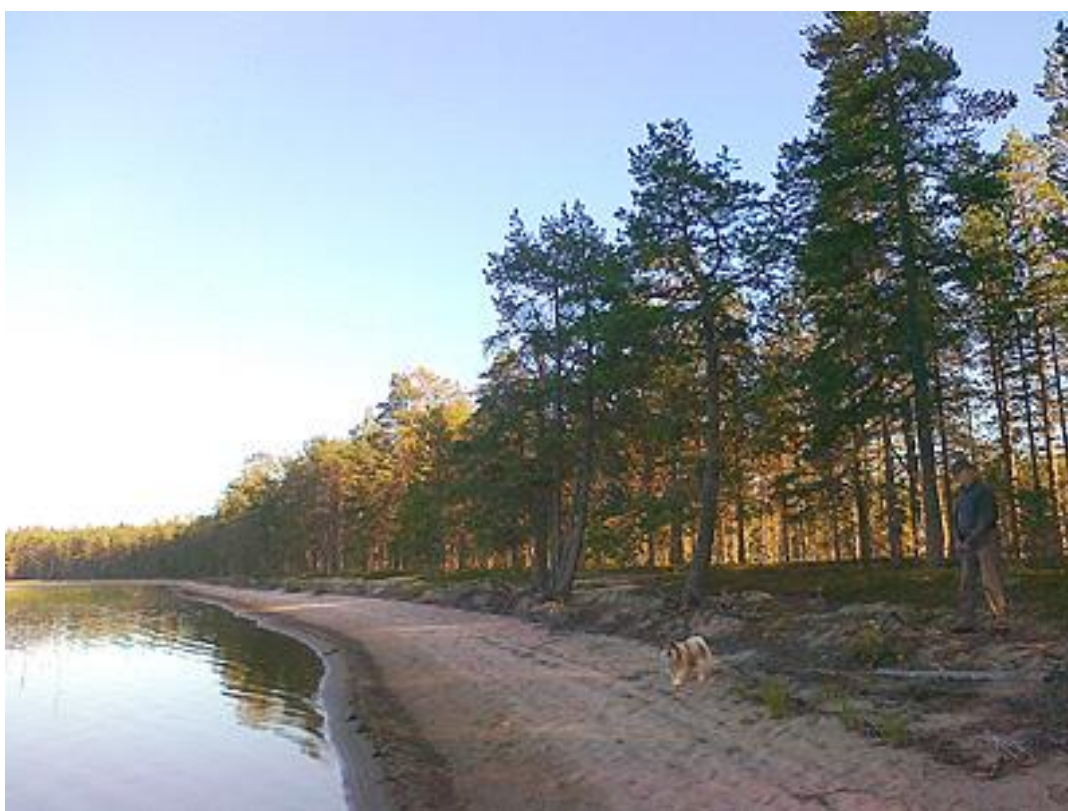

Kevätreissu 2016

Itään

Kevään ensimmäinen retki tehtiin Vappuna Patvinsuon kansallispuistoon ja erämaan rauhaan.

Sääennusteissa luvattiin Suomen lämpimintä ja kauneinta säätä itäisimpään suomeen ja niin myös kävi. Yöllä oli viileää, mutta päivällä lauantaina oli lähes 20 astetta lämpöä ja sunnuntaina 18 astetta. Ja aurinko paistoi.

Vappuaaton iltapäivällä oli kuin kesä olisi jo tullut, kun koputtelimme Suomunjärven rannan pitkospuuta kahteenkin suuntaan ja illalla Wappuaattona istuimme katsomassa jäiden sulamista ilta-auringossa. Olimme käyneet täällä aiemmin vain syysaikaan. Nyt paikalla oli neljä muutakin vaunukuntaa ja vielä patikoijia. Ja rauhaisa vappuaatto ja yö.

Suunnitelma oli mennä aikaisin aamulla katsomaan/kuuntelemaan kevättä lintutornille 3,5 km:n päähän. Ensimmäisenä sinne emme kuitenkaan ennättäneet. Tapasimme yhden puheliaan lintuharrastaja / eräoppaan pitkospuilla menomatalla. Hän oli jo tulossa lintutornilta pois. No hyvä, saisimme olla kahdestaan tornissa, mutta hei, siellä olikin jo joku ennen tapaamaton, mutta tutun nimen omaava lintuharrastaja pika-aamupuurolla. Oli oikein mukava tavata. Hän oli ollut yön lintutornissa.

Hän oli kuvannut suota jo ennen tuloamme ja eräässä kuvassa näkyi kauempana metsän yli masto. Kun siitä otettiin uusi kuva, voitiin kuvista nähdä selvästi, että masto oli lyhentynyt merkittävästi. Se oli vähemmän näkyvissä metsän yläpuolella kuin aiemmin. Asian selittää kangastus, jossa lämpimän ja kylmemmän ilman rajapinta taittoi aiemmin aamulla valoa.

Aamun kiihkeimmät tapahtumat olivat menneet meiltä ohi. Onneksemme alue vilkastui vielä tunniksi; merikotka antoi lentonäytöksen, kurkia oli äänessä ja siivillään, pienehköjä metsähanhiauroja, valkoisia joutsenia, haukkoja, kahlaajia, kirvisiä ja ihmeeksemme viitasammakoita karulla suolla kutupuuhissa. Aina veikeät korpit pitivät meitä silmällä. Niillä lienee ollut pesä jossain suonreuna metsikössä.

Kevät Patvinsuolla ei ollut kuitenkaan aivan syksyn veroinen. Soilla ei ollut maaruskaa, ei marjoja eikä sieniä ja hanhia oli selvästi vähemmän.

Onkohan harvinaistuva riekko hävinnyt seudulta? Siitä ei saatu edes ulostehavaintoa pitkospuilta.

Kaakkoon

Lauantai aamuna 15. toukokuuta kukonlaulun aikaan lähdimme taas sääennusteita tarkistamaan. Sadetta luvattiin keskiseen Suomeen ja kaakkoon lämmintä ja kaunista sekä reipasta kaakkoistuulta. Lähdettiin siis kesää vastaan Parikkalaan.

Kotipaikalle oli lämpö ja kaakkoisvirtaus jo tuonut hyönteissyöjälintusia mm. siepot ja mustapääkertun, mutta satakielen laulua emme olleet vielä kuulleet. Mutta Parikkalan Siikalahdella niitä varmaan olisi.

Matka suuntautui ensin elistä etsimään, sillä yksittäisiä punakaulahanhia oli havaittu muuttavien sepelhanhien joukossa. Matkasimme ensikerran Pienen Rautjärven pohjoispään lintutornille. Siellä meitä kohtasi heti mieleinen yllätys.

Sepelhanhia oli valtavasti tien vieressä. Kuva on otettu auton ikkunasta.

Lintutornista avautui näkymät ympäröiville pelloille. Loistosää, aitoja siperialaisia valkoposkia oli ainakin 15 000 maassa ja osa koko ajan myös ilmassa kaarrella ja vedessä peseytyen. Valtava hanhien määrä oli meille suuri yllätys ja kaiketi ennätys.

Punakaulaa emme havainneet, mutta tundrahanhi sentään. Paikalliset lintuharrastajat kertoivat, että torni on hyvä hanhien syysmuuton seurantapaikka ja nyt muutaman vuoden muuttohanhet kerääntyvät tänne myös keväällä kasvavissa määrin. Paikalla näimme myös Savossa harvinaistuneet suokukkojen turnajaiset.

Torni oli mieleiseni. Yksi seinä oli kovan tuulen suojana ja sen vierustalla kunnollinen selkänojallinen penkki, josta näki hyvin kaiteiden yli. Eikä matalahkoa tornia tuulikaan heiluttanut.

Sitten siirryimme Siikalahdelle kuuntelemaan illan, yön ja varhaisaamun lintukonsertteja; lokit, tiirat, ruokokerttunen, aina sykehdyttävät satakielet ja upeasti auringossa näyttäytynyt laulava kukankeittäjä koiras. Siikalahti on meille yksi kesäntulon merkki, sillä sinne tulee kosteikkolintuja enemmän ja aikaisemmin kuin kotikonnuille.

Muutamia tundrahanhia oli sepelhanhien seurassa pellolla, luhtakana röhkimässä ruovikossa ja lapasotkat ja mustakurkku-uikut uimasillaan. Paikalla nähty mustatiira ei lentänyt kiikariimme. Haukoista sääksi ja ruskosuohaukat olivat hyvin nähtävillä.

Jostain syystä tuntemattomat lintutornispesialistiornitologit tunnistavat lintuja paljon kauempaa ja aikaisemmin kuin meikäläinen. Mutta tasoitusta antaa minun vaatimaton optiikka verrattuna heidän tonniin arvoisten kaukoputkiin ja kameroihin. Useimmilla on vielä nuoremmat silmät ja korvat kuin minulla.

Käänsin kiikarini aina sinnepäin kuin muukin ja näin samat kohti tulevat linnut, joskin vähän myöhemmin. Siirryin heitä lähemmäs kuuntelemaan ja silloin tunnistin linnut jo kauempaakin. Sillalailla. Moni tutumpi lintu heiltä taisi jäädä huomaamatta ja tunnistamatta, kun eivät maininneet niitä. Esim. varis ja naurulokki.

Keväisen Siikalahden vierailun myötä oikea Lintukesä oli alkanut.